

2. 12. 2019: PONEDELJEK PRVEGA ADVENTNEGA TEDNA

"Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho, a reci le besedo in moj služabnik bo ozdravljen." (Mt 8,8)

Iz 2,1-5 (A: Iz 4,2-6); Mt 8,5-11

Ko je Jezus prišel v Kafarnaum, je stopil k njemu stotnik in ga prosil: »Gospod, moj služabnik leži doma mrtvouden in zelo trpi.« Rekel mu je: »Pridem in ga ozdravim.« Stotnik mu je pa odgovoril: »Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo in moj služabnik bo ozdravljen. Tudi jaz, ki sem pod oblastjo in imam vojake pod seboj, rečem temu: ›Pojdik in gre; in drugemu ›Pridik in pride; in svojemu služabniku: ›Stōri tox in stori.« Ko je Jezus to slišal, se je začudil in rekel svojim spremljevalcem: »Resnično, povem vam, tolike vere nisem našel pri nikomer v Izraelu! Povem vam pa, da jih bo veliko prišlo od vzhoda in zahoda in bodo sedli za mizo z Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu.«

Video posnetek: <https://youtu.be/uxiphduhXbo>

Pripravljanje srca

Bog nas je ustvaril zato, da bi bili srečni in veseli v tem in naslednjem svetu. V Janezovem evangeliju od 14. do 17. poglavja Jezus to večkrat pove. Edina razlika je v tem, da sreča, ki jo običajno zahtevamo od življenja, nikdar ne postane sreča, če jo iščemo preveč narcistično in sebično. Veselje, ki ga svet ne more dati (Jn 14,27), je vedno podarjeno tistim, ki ga pričakujejo, ga sprejmejo in znotraj sebe naredijo zanj prostor. Pri sebičnem iskanju sreče za vsako ceno gre za samopotrjevanje in samoodrešitev ali samouresničitev. Pri sprejemanju podarjenega veselja pa gre za samoizročitev ali predanost. Prvo je grabljenje, drugo je sprejemanje. Gre za dve popolnoma drugačni človeški dinamiki. Metulja ne ujameš tako, da ga loviš. Preprosto mirno sediš in metulj sede na tvojo ramo ali glavo. Metulj sam te izbere. To je resnična sreča.

Ko iščemo svojo zasebno srečo, si pogosto naredimo malika, ki bo zagotovo propadel. Vsak poskus, da bi sredi velikega javnega trpljenja zavarovali kakršno koli noro in zasebno srečo, temelji na utvari o naravi sveta, v katerem živimo. Kaj takega počnemo lahko le, če se zapremo pred resničnostjo in zavračamo solidarnost z drugo ali senčno platjo vsega, celo nas samih.

Obe plati življenja sta dobra in potrebna učitelja. Neuspeh in napake nas dejansko naučijo več kakor naši uspehi. Neuspeh in uspeh sta dve Božji roki ali velikonočna skrivnost. Da postanemo Božji otroci, se moramo bojevati s svojo temo in s svojo svetlobo. Res pa je, da se Božji levi roki še posebno upiramo. Običajno je to neka oblika trpljenja (izguba nadzora). Današnji evangelij nam predstavi stotnika, ki je zaradi trpljenja svojega služabnika zapustil lagodje svojega doma in povabil vanj Jezusa. Trpljenje in solidarnost s trpljenjem drugih ljudi imata neskončno zmožnost, da znotraj nas napravita prostor. Verjetno sta naša prva in osnovna duhovna učitelja.

Premislím:

Katerim navezanostim se lahko odrečem in jih izpustim, da bo več prostora za Boga?